

Publicerad 2013-02-05 00:32 av Stefanie Nerman

Men inte dig, mörker av tystnad

Solen värmer bara de som vill
och under min måne regnar kopparskärvor
hjärtat tickar som ekon, tiden står still
saltfyllt vatten faller som döda lärkor

fårar kinder, dansar runt naken hud
en stilla brytning, klotets epicentrum
krossar ljus och låter förgöra ljud
tar mitt elixir, gör min tanke stum

Bara mörker känner mig nu helt
Låter himlens eldfall omsvepa
magnoliaminnen drar sig över asfalt stelt
in i tanken, gift av dig sig leta

Jag ville bara röra soluppgångens rand
låta ljus skölja över, förblindas för en sekund
men jag blir sotig bara av att stå på din strand
andas inte själv, får ingen blund

Ta mig nu, mörker av vrede
spräng mina cellers minne, låt mig vakna
av vindoft och död i jordens skede

Dig, tystnad av mörker, ska jag inte sakna

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefanie Nerman med Poeter.se id #11330 innehar upphovsrätten